

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Route Radio, s.r.o.**, IČ 27852474, se sídlem Stavební 992, Ostrava-Poruba, zast. JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov-Město, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti: a) **RADIO BONTON a.s.**, IČ 60192682, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, b) **Gama media s.r.o.**, IČ 250 28 499, se sídlem Bělehradská 360, Most, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.6.2012, sp.zn./Ident.:2011/770/zab, čj. bar/2917/2012,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 26.6.2012, sp.zn./Ident.: 2011/770/zab, čj. bar/2917/2012, s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 12.922,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Marcely Neuwirthové, advokátky.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) ze dne 26.6.2012, sp.zn./Ident.:2011/770/zab, čj. bar/2917/2012, kterým Rada pro rozhlasové a televizní vysílání udělila společnosti RADIO BONTON a.s. licenci k provozování rozhlasového vysílání programu PIGY RÁDIO prostřednictvím vysílačů na kmitočtu 92,7 MHz o vyzářeném výkonu 200 W z vysílacího stanoviště Děčín město na dobu 8 let a zamítla žádosti ostatních žadatelů včetně žalobce.

Žalobce napadá rozhodnutí žalované z následujících skutkových a právních důvodů:

1. Rozhodnutí žalované je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že neshledává naplnění kritéria organizačního řešení získávání místních informací (str. 10), teda nevyhodnotila organizační řešení získávání místních informací jako dostačující. Toto své rozhodnutí zdůvodnila tím, že se žadatel omezil pouze na údaj, že osloví město Děčín a že spolupráce s tímto městem, jako s městy dalšími je samozřejmostí. Žalovaná však nevzala potaz skutečnost, kterou žalobce rovněž uvedl v žádosti o licenci a to tu, že žalobce již více než před rokem a půl navázal spolupráci s institucemi jako je Národní dopravní informační centrum, Ředitelství silnic a dálnic, Ministerstvo vnitra, dopravní a dálniční Policie, Ministerstvo dopravy, SESIP a další s jejichž pomocí chce získávat a dále předávat ověřené a aktuální dopravní informace a tímto způsobem dostatečně organizačně zabezpečit fungování projektu Rádio Dálnice. Dalším způsobem, kterým chce žalobce organizačně zabezpečit fungování svého projektu a který je rovněž uveden v žádosti o licenci je prostřednictvím svých vlastních týmů, které se budou pohybovat v označených vozidlech po dálniční síti a získávat tak svépomocí aktuální údaje a informace, důležité pro motoristy. V neposlední řadě také žalobce počítá s aktivní účastí samotných řidičů, ať už prostřednictvím telefonů, sms, nebo přes vysílačky. Výše uvedenými způsoby se žalobce rozhodl získávat nezbytné informace a velice efektně tak organizačně zabezpečit získávání místních informací nezbytných pro samotné rozhlasové vysílání.

I přesto, že všechny tyto skutečnosti byly náležitě popsány v žádosti o udělení licence, žalovaná je bezdůvodně nevyhodnotila, nevypořádala se s nimi a do svého rozhodnutí je nezařadila. Žalobce v té souvislosti zdůraznil, že zamítavé rozhodnutí žalované o předmětné žádosti současně považuje i za výraz nerovného zacházení se žalobcem ve vztahu k řadě ostatních provozovatelů vysílání, když u jednoho žadatele jsou posuzována všechna kritéria objektivně, zatím co u druhého žadatele jsou některé skutečnosti zdá se účelově přehlíženy a pro celkové zhodnocení úspěšnosti naplnění těchto kritérií účastníkem řízení, nepoužity. Žalovaná při posuzování všech relevantních kritérií, nevyhodnotila výše uvedené informace ku prospěchu žalobce a ani jiným způsobem se s nimi nevypořádala. Jak žalobce již dříve uváděl v licenčním řízení je nezbytné řádně odůvodnit rozhodnutí o udělení licence tak, aby z něho bylo možno přesně a dostatečně podrobně zjistit, jak jednotliví uchazeči naplnili kritéria výběru a v jakých ohledech tedy splnil úspěšný žadatel o licenci kritéria lépe než ostatní žadatelé, v tomto ohledu tedy žalovaná povinnosti stanovené jím zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) nedostála.

2. Žalovaná nesprávně interpretovala ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., který stanoví, že při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového a televizního vysílání. V tomto směru žalovaná zvažuje počet již vysílaných programů s obdobným formátem na daném území, kdy jako formát posuzuje toliko hlediště hudby, nikoliv projekt jako celek. Jak žalobce uvedl v žádosti o licenci projekt Rádio Dálnice je specializovaný projekt dopravního rádia, provozovaného kolem českých dálnic a významných přivaděčů a obchvatů, realizovaného na malých vysílačkách, který v současné době nemá u

jiných provozovatelů reklamního vysílání obdoby. Svým formátem je Rádio Dálnice tak jedinečným projektem, který by měl být řádně bodově ohodnocen v souladu s příslušnými ustanoveními zákona v rámci posuzování naplnění kritérií pro udělení licence k provozování rozhlasového vysílání. Pokud žalovaná pouze hodnotí hudební formát projektu žalobce nedostává tím požadavku ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., a způsobuje svým jednáním nezákonnost rozhodnutí, jež v této souvislosti vydala.

3. Žalobce dále napadenému rozhodnutí vytýká jeho nepřezkoumatelnost vzhledem k celkovému bodovému ohodnocení jednotlivých žadatelů. Žalovaná sice jednotlivě vyjmenovává dílčí kritéria, která bude při posuzování žádosti hodnotit a v odůvodnění pak i rozvádí některá z kritérií a zdůvodňuje, proč přiřadila konkrétnímu žadateli právě tolik bodů, nicméně žalobce postrádá srovnání celkového počtu bodů, jež žalovaná jednotlivým účastníkům řízení přiřadila. Žalovaná se pouze omezuje na obecná a zavádějící hodnocení jako např.: „Rozdílovými kritérii, pro něž uchazeči Route Radio s.r.o. licence k provozování vysílání udělena nebyla, byly pak skutečnosti významné pro rozhodnutí rady podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) a c) zákona, kde uchazeč naplnil tyto zákonné skutečnosti **v menší míře** než úspěšný žadatel. Větší rozdíl v hodnocení účastníka řízení Route Radio s.r.o. a vítězného projektu v případě kritéria podle ust. § 17 byl pak důvodem toho, že z hlediska komplexního hodnocení byla shledána **vyšší míra naplnění** zákonem stanovených kritérií u vítězného projektu než u žadatele Route Radio s.r.o., přestože tento **získalo něco vyšší hodnocení** v případě kritérii podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) a e) zákona.“. Žalovaná k závěrečnému hodnocení použila obecné termíny, které nejsou s to vypovědět nakolik byl v konečném souhrnu jeden žadatel úspěšnější než druhý a v čem byl tento žadatel úspěšnější. Pokud také chybí kvantitativní stránka bodového ohodnocení, pak ve světle pochybností ohledně správnosti posouzení jednotlivých kritérií a jednotlivém bodovém ohodnocení, neúspěšný žadatel nemůže posoudit a přezkoumat, zda právě chybné vyhodnocení dílčích kritérií, nemohlo způsobit neúspěch účastníka řízení v žádosti o udělení licence, když dle vyjádření žalované některé kritéria byla lépe naplněna žalobcem a jiná kritéria zase úspěšným účastníkem řízení.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem má žalobce napadené rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhuje jeho zrušení

Žalovaná ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že tyto žalobcem uváděné údaje pečlivě hodnotila. Při hodnocení organizačního řešení získávání místních informací se však nemohla opřít o údaje, které zmiňuje žalobce ve své žalobě, „jestliže tyto údaje nemohou odůvodnit závěr o organizační připravenosti uchazeče k získávání místních informací **z území, které má být vysíláním pokryto**. Pokud žalobce koncipoval svůj projekt jako rádio zaměřené na posluchače pohybující se po českých dálnicích a chce získávat informace prostřednictvím vlastních týmů, které se budou pohybovat v označených vozidlech po dálniční síti, nemůžou být tyto informace nijak prospěšné pro území pokryté vysíláním, protože na tomto území se **žádná dálnice nenachází**.“ Žalovaná dále uvedla, že z přílohy č. 2 napadeného rozhodnutí (předpokládaný územní rozsah), vyplývá, že vysílání má pokrývat

část území okresu Děčín, a to v okruhu cca 4 až 5 kilometrů od vysílacího stanoviště Děčín město, území pokryté vysíláním tedy nedosahuje ani hranic okresu Děčín; nejbližší úsek dálnice se přitom nachází v sousedním okrese Ústí nad Labem (cca 13 km od vysílacího stanoviště, tj. téměř ve trojnásobné vzdálenosti od vysílacího stanoviště než hranice pokrytí). K problematice zaměření žalobcem prezentovaného projektu na dálnice měl žalobce možnost se vyjádřit i při předběžném šetření, kde na to byl dotazován, avšak neuvedl nic, co by bylo využitelné pro podporu jeho tvrzení o využití jím nabídnutého řešení pro získání místních informací na území pokrytém vysíláním. Žalovaná uvedla, že informace uvedené v projektu žalobce přiřadila k jednotlivým vyhodnocovaným kritériím podle toho, čeho se tyto informace týkaly, když žalobce (na rozdíl od řady dalších uchazečů) nerozčlenil údaje uvedené ve své žádosti shodně s doporučenou strukturou informací k posouzení hodnotících kritérií, která vyplývá z předem určeného a zveřejněného způsobu hodnocení jednotlivých projektů.

K druhému žalobnímu bodu, v rámci kterého žalobce tvrdil, že žalovaná nepostupovala správně, pokud zvažovala počet již vysílaných programů s obdobným formátem na základě hudebního formátu jednotlivých rozhlasových stanic, nikoliv na základě charakteru rádia jako celku, žalovaná uvedla, že význam hudebního formátu na celkový charakter rozhlasové stanice vyplývá z podílu vysílacího času, které je v rozhlasovém vysílání věnováno hudbě - v případě žalobce je to například dle projektu až 93 %, tedy naprosto převážná část vysílání. V případech, kdy se specifický charakter projektu může promítnout do pozitivního hodnocení uchazeče v jiném z hodnotících kritérií, tak žalovaná činí a tuto skutečnost při vyhodnocování zohledňuje, a to i u ostatních uchazečů.

Pokud jde žalobcem vytýkanou nepřezkoumatelnost vzhledem k absenci celkového bodového ohodnocení, žalovaná uvedla, že součty bodového ohodnocení vycházejí z údajů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a každý z účastníků si tedy může bez problému ověřit správnost všech tvrzení týkajících se porovnání bodového hodnocení jednotlivých uchazečů z hlediska příslušných skutečností významných pro rozhodnutí žalované. Absence těchto součtů v odůvodnění podle názoru žalované v žádném případě nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalované, která k první žalobní námitce uvedla, že pokud žalobce svůj projekt koncipoval jako rádio zaměřené na posluchače pohybující se po českých dálnicích a pokud chce pro tento svůj projekt získávat informace způsobem uvedeným v žalobě, nemůžou být tyto informace a v konečném důsledku projekt jako celek nijak prospěšné pro území pokryté vysíláním, jelikož se na tomto území žádná dálnice nenachází. Tento názor žalované opomíjí skutečnosti vedené v projektu, že do spektra zájmu specializovaného dopravního rádia patří nejenom celá dálniční síť, ale též i návazné komunikace, tedy i Děčín a okolí. Jak žalobce již uvedl, nemá smysl se starat pouze o dálniční síť bez vztahu k připojeným důležitým komunikacím, které na dálnici navazují či slouží jako přivaděče. Tento specializovaný projekt měl sloužit převážně všem motoristům bez ohledu na to, zda se pohybují po dálnicích, nebo komunikacích nižší třídy a aktuálně je informovat o dopravních komplikacích a také zároveň

podávat informace o všem, co s dopravou souvisí. V této souvislosti lze doplnit že Děčín je městem s počtem obyvatel převyšující 50.000. Tito se každý den musí dostat do zaměstnání, škol, na úřady případně na jiná místa, kdy musí využívat motorových vozidel a aktuální informace z dopravy by jim toto samozřejmě velmi ulehčovaly. Celý projekt je tak postaven na úmyslu realizovat vysílání kolem českých dálnic, významných přivaděčů a obchvatů a důležitých dopravních uzlů ve středních a velkých městech prostřednictvím malých vysílačů. Získat licenci k provozování rozhlasového vysílání z vysílacího stanoviště Děčín město tak bylo pouze jedním dílčím krokem k vytvoření velkého specializovaného dopravního rádia s celostátní působností. Pokud tedy žalovaná odmítá udělit licenci k provozování rozhlasového vysílání se zdůvodněním, že se v okolí žádná dálnice nenachází, nepochopila žalovaná záměr o jehož realizaci se žalobce pokouší a zdůvodnění, jež pro toto své rozhodnutí uvedla, je nedostatečné, nepřiléhavé a vůbec neodůvodňující odmítnutí udělení licence k provozování rozhlasového vysílání.

Pokud jde o hodnocení hudebního formátu projektu žalovaná uvedla, že dle projektu bude podstatná část vysílacího času věnována hudbě a jde tedy o projekt hudebního rádia, který je však již na daném území a s obdobným zaměřením zastoupen, žalobce má za to, že i na toto kritérium žalovaná nahlíží bez širšího kontextu. Je samozřejmé, že velká část vysílacího času je věnována vysílání hudebních skladeb, nicméně jak uváděl žalobce ve svém projektu, program rádia bude koncipován zejména pro řidiče, což znamená, že tok hudby může být kdykoliv přerušen za účelem poskytování rad a tipů, které mohou řidičům pomoci přímo při jízdě. Rádio bude poskytovat aktuální zpravodajství, zajímavosti, servisní informace pro motoristy a další relevantní informace. Označit tak tento projekt za "pouhé" rádio hudebního formátu značně nevystihuje jeho skutečný účel a smysl. Z tohoto důvodu tedy žalobce uvádí, že žalovaná při rozhodování o udělení licence nesprávně interpretovala ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., který stanoví, že při rozhodování je nezbytné hodnotit přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového a televizního vysílání, neboť žádný jiný projekt, případně vysílací program, který by poskytoval výše uvedené informace pro jedinečnou cílovou skupinu jakým jsou motoristé, se na daném území nenachází.

Ve vztahu k argumentům k poslednímu žalobnímu bodu ze strany žalované, pak žalobce dodává, že následná specifikace konkrétního bodového ohodnocení jednotlivých žadatelů o licenci ve vyjádření k žalobě již nemá za následek zhojení vady, již trpí žalobou napadené rozhodnutí, kdy toto rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Je nezbytné, aby tyto údaje byly už uvedeny v rozhodnutí o udělení licence, aby mohl případně žadatel posoudit, nakolik jeho projekt splnil posuzovaná kritéria a jak si také vedl ve srovnání s projekty ostatních účastníků řízení, v případě, kdy žalovaná nesdělí neúspěšnému uchazeči o licenci nakolik splnil jednotlivá kritéria a jakého celkového bodového hodnocení dosáhl, nýbrž se omezuje pouze na obecné a neurčité pojmy jako "v menší míře", "vyšší míra naplnění", "o něco vyšší hodnocení", nedovoluje tak účastníkovi řízení posoudit a přezkoumat, zda chybné vyhodnocení některého z dílčích kritérií, nemohlo mít za následek neúspěch žadatele v řízení o udělení licence. Uvedení celkového bodového zhodnocení a rámci vyjádření ve vyjádření k žalobě, nemůže zhojit nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

V posuzované věci se jako osoba zúčastněná na řízení přihlásila společnost RADIO BONTON a.s., a společnost Gama media s.r.o., Ani jedna z osob zúčastněných na řízení svého práva podat písemné vyjádření ve věci samé nevyužila.

V projednávané věci vycházel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 12 odst.1 zákona o vysílání licenci uděluje Rada v řízení o udělení licence (dále jen "licenční řízení"). Licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání a k šíření teletextu v analogovém televizním vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Licence vstupuje v platnost dnem, kdy rozhodnutí Rady nabylo právní moci s výjimkou případu podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona.

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o vysílání veřejné slyšení je určeno k projednání otázek týkajících se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení.

Podle ustanovení § 17 odst.1 zákona o vysílání při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí

a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,

b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,

c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,

d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (ust. § 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání,

e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,

f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,

g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

Podle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vysílání rozhodnutí o udělení licence obsahuje výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádosti ostatních žadatelů, odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.7.2009, č.j. 7 As 50/2009 – 76, rozhlasové vysílání šířené prostřednictvím vysílačů je po technické stránce založeno na

šíření elektromagnetických vln o určitém kmitočtu volným prostorem, jejichž prostřednictvím se dostává vysílaná informace (hudba, mluvené slovo atd.) k posluchači. Jde o způsob šíření informací užívající vzácného statku - kmitočtového spektra, který je zákonodárcem považován za statek veřejný a k jehož správě je povolána veřejná moc. Tohoto statku není tolik, aby každý, kdo by chtěl šířit vysílání prostřednictvím vysílačů, tak mohl činit, aniž by tím zasahoval do vysílání jiného. Proto zákon o vysílání vytváří mechanismus distribuce tohoto veřejného statku (práva vysílat na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu) prostřednictvím licenčního řízení. Licenční řízení je založeno na tom, že orgán veřejné správy uspořádá výběrové řízení, v němž právo užívat určitou část vzácného statku udělí jednomu ze zpravidla více uchazečů. Právo se udělí na určité časové období (u rozhlasového vysílání na 8 let, viz § 12 odst. 5 písm. a) zákona o vysílání). Zákon umožňuje za určitých podmínek periodické prodlužování doby trvání tohoto práva (viz § 12 odst. 10 až 12 zákona o vysílání). Klíčovým rysem tohoto způsobu distribuce vzácného veřejného statku je soutěž o určitou jeho konkrétní část mezi více uchazeči, z nichž pouze jeden bude ve vztahu k ní úspěšný, a tedy jen tento jeden bude moci na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu vysílat. Všichni ostatní, tedy neúspěšní uchazeči budou z užívání dané části veřejného statku po dobu trvání licence vyloučeni.

O žalobních námitkách soud uvážil následovně:

V prvním okruhu žalobních námitek žalobce zpochybnil zákonnost vyhodnocení kritéria organizačního řešení získávání místních informací žalovanou, neboť tato svůj závěr, na základě kterého nevyhodnotila organizační řešení získávání místních informací jako dostačující, založila pouze na tvrzení žalobce, že se žadatel osloví město Děčín. Soud musí přisvědčit žalobci, že žalovaná opomněla vzít pro posouzení tohoto kritéria jako podklad další tvrzení žalobce uvedené rovněž v žádosti o licenci, že žalobce v rámci provozování svého vysílání na jiném území než na které žádá udělení licence, již více než před rokem a půl navázal spolupráci s institucemi jako je Národní dopravní informační centrum, Ředitelství silnic a dálnic, Ministerstvo vnitra, dopravní a dálniční Policie, Ministerstvo dopravy, SESIP a další s jejichž pomocí chce získávat a dále předávat ověřené a aktuální dopravní informace a tímto způsobem dostatečně organizačně zabezpečit fungování projektu Rádio Dálnice, a tyto informace jsou použitelné i pro vysílání nyní povolované. V žádosti dále žalobce uvedl, že dalším způsobem, kterým chce žalobce organizačně zabezpečit fungování svého projektu a který je rovněž uveden v žádosti o licenci je prostřednictvím svých vlastních týmů, které se budou pohybovat v označených vozidlech po dálniční síti a získávat tak svépomocí aktuální údaje a informace, důležité pro motoristy. V neposlední řadě také žalobce počítal s aktivní účastí samotných řidičů, ať už prostřednictvím telefonů, sms, nebo přes vysílačky. Těmito všemi v žádosti popsanými způsoby se žalobce rozhodl získávat nezbytné informace a organizačně tak zabezpečit získávání místních informací nezbytných pro rozhlasové vysílání, pro které žádal o udělení licence. Obrana žalované uvedená ve vyjádření k žalobě, že žalobce měl možnost v rámci ústního projednání na tyto skutečnosti upozornit, není případná, neboť žalobce nemohl předjímat, že žalovaná tyto skutečnosti uvedené v úvodu žádosti, nicméně vztahující se k danému kritériu, při posuzování naplnění tohoto kritéria žadatelem opomene učinit podkladem pro rozhodnutí. Rovněž tvrzení žalované uvedené až ve vyjádření k žalobě,

že, skutečnosti tvrzené žalobcem o způsobu získávání místních informací uvedené v úvodu žádosti „pečlivě hodnotila“ nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí. Skutečnost, že tyto informace žalobce žalovaná jakkoliv hodnotila z odůvodnění rozhodnutí nevyplyvá. Pokud žalovaná ve vyjádření k žalobě tvrdí, že se o tyto údaje nemohla opřít protože „tyto údaje nemohou odůvodnit závěr o organizační připravenosti uchazeče k získávání místních informací **z území, které má být vysíláním pokryto.**“, tak tato úvaha z odůvodnění rozhodnutí také nevyplyvá. Nadto je závěr žalované, že tyto informace nemůžou mít význam pro organizační připravenost žalobce, pokud žalobce koncipoval svůj projekt jako rádio zaměřené na posluchače pohybující se po českých dálnicích a dálnice je od místa pokrytí vysíláním vzdálené 13 km, jak v rozporu s tvrzením samotné žalované uvedené v odůvodnění rozhodnutí, tak v rozporu s se zaměřením žalobcova projektu. Žalované je známo, že projekt žalobce byt' nazvaný Rádio Dálnice se nezaměřuje a neslouží pouze řidičům pohybujícím se na dálnici, proto je tvrzení žalované, že dálnice není na území pokrytém daným vysíláním zcela bez významu. Z odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývá, že žalovaná si je vědoma toho, že se v případě projektu Rádio Dálnice jedná o vysílání zaměřené obecně na řidiče a posádky vozidel pohybujících se nejen po dálnicích ale i komunikacích nižších tříd, a že je zaměřené na dopravní zpravodajství obecně. Na straně 11 odst. 2 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že se jedná o rádio zaměřené na lokalitu „Děčín jako dopravního uzlu a popřípadě i blízké navazující dálniční úseky směr Praha a SRN.“ a z odůvodnění rozhodnutí na straně 11 odst. 4, rovněž vyplývá, že si je žalovaná vědoma toho, že jde o rádio zaměřené „na řidiče, motoristy či obecně posádky vozidel, kteroužto skupinu potenciálních posluchačů nelze považovat za dostatečně saturovanou“. Žalovaná ignorovala skutečnosti uvedené v projektu, že specializované dopravní rádio je zaměřeno nejen na celou dálniční síť, ale též i návazné komunikace, tedy i Děčín a okolí. a že tento specializovaný projekt měl sloužit všem motoristům bez ohledu na to, zda se pohybují po dálnicích, nebo komunikacích nižší třídy a aktuálně je informovat o dopravních komplikacích a také zároveň podávat všechny informace s dopravou souvisící. Soud musí přisvědčit argumentaci žalobce uvedené v replice, že pro obyvatelé města Děčín s počtem obyvatel převyšujícím 50.000, kteří denně dojíždějí auty za prací, popř. na úřady, je významnou pomocí poskytování aktuálních informací z dopravy. Z popisu zaměření projektu je rovněž patrné, je postaven na úmyslu realizovat vysílání kolem českých dálnic, významných přivaděčů a obchvatů a důležitých dopravních uzlů ve středních a velkých městech prostřednictvím malých vysílačů a získání licence k provozování rozhlasového vysílání z vysílacího stanoviště Děčín město je jedním dílčích kroků k vytvoření velkého specializovaného dopravního rádia s celostátní působností. Pokud jde o tvrzení žalované, že žalobce jednotlivé informace k danému kritériu nestrukturoval, jak to učinili ostatní uchazeči, žadatel nemusí svá tvrzení vztahující se k jednotlivým kritériím členit dle posloupnosti určené žalovanou a nemusí tvrzení pro jednotlivé kritérium soustřeďovat na jednom místě v textu žádosti, neboť to žádný právní předpis žalobci neukládá. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícímu se k tomuto kritériu jednoznačně vyplývá, že žalovaná skutečnosti popsané v úvodu žádosti o udělení licence vůbec nehodnotila. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v rozhodnutí ke kritériu organizačního řešení získávání místních informací uvedla, že neshledala tohle „kritérium naplněným, neboť žadatel se omezit toliko na údaj, že osloví město Děčín, a že spolupráce s městem Děčín, jakož i s jinými městy je samozřejmostí, avšak žádnou předjednanou spolupráci nedoložil.“ (citace z textu

rozhodnutí žalované - poznámka soudu). Při posuzování důvodnosti této žalobní námitky soud vyhodnotil, že nejde o vadu, která by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť rozdíl v celkovém bodovém hodnocení žalobce a vítězného uchazeče činí pouhý jeden bod a za dané dílčí kritérium podle ust. § 17 odst. 1 písm.a) zákona č. 231/2001 Sb., - organizační řešení získávání místních informací, bylo možné získat 1 bod. Žalobci nebyl žalovanou přidělen bod žádný. Žalovaná při hodnocení nevycházela z dalších výše uvedených tvrzení vztahujících se k dílčímu kritériu - organizační řešení získávání místních informací, a jelikož není zcela jasné, zda-li tato tvrzení zaznamenala a nepovažovala je za důležité nebo je opomněla vzít jako podklad pro rozhodování o naplnění daného dílčího kritéria, soud musí konstatovat vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť nedostála své povinnosti dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona odůvodnit svůj závěr o tom, že neshledala naplnění daného dílčího kritéria.

K posouzení hlediska hudebního formátu žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, že „nebyl projektu Rádio Dálnice udělen žádný bod, neboť na pokrytém území je již vysíláno více programů s obdobným hudebním formátem a hudební žánry obsažené v hudebním formátu jsou obsaženy v programech již na území vysílajících. Jako příklad i žánrově obdobného formátu lze uvést stanice Fajn North Music nebo Hitrádio FM Crystal.“. Soud musí i v případě této žalobní námitky přisvědčit žalobci, že žalovaná nevzala v úvahu charakter zaměření Rádía Dálnice a tomu odpovídající hudební žánry vysílané v rámci tohoto projektu, které budou značně odlišné právě proto, že jde o vysílání určené motoristům od vysílání hudebních žánrů, např. Radio Classic, Rádio Vltava, nebo Rádio Beat apod., a pokud rádia Fajn North Music nebo Hitrádio FM Crystal nemají hudební vysílání zaměřené i žánrově na řidiče nelze mluvit o obdobném vysílání. Nutno souhlasit s žalobcem, že specifikum vysílaného hudebního žánru zaměřeného na motoristy nebylo žalovanou nijak zohledněno, a tato skutečnost nebyla v rozhodnutí v rámci daného dílčího kritéria dostatečně zdůvodněna, a to pokud jde o dílčí kritérium Počet již vysílaných programů s obdobným formátem (s možným bodovým hodnocením 0-2) tak i podíl žadatelem navrhovaných žánrů na daném území (s možným bodovým hodnocením 0-2). Nepřihlédnutí k specifickým hudebního vysílání žalovanou, a to i z hlediska zvolených hudebních žánrů odpovídajících vysílání určenému motoristům, v případě jednobodového rozdílu vítězného uchazeče oproti získanému celkovému bodovému ohodnocení žalobce, je jistě další skutečností způsobující zásah do práv žalobce, pročez soud nemůže tuhle vadu v odůvodnění vyhodnotit, jako vadu, která nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci celkového součtu bodového ohodnocení jednotlivých žadatelů soud neshledal. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je u každého žadatele a každého dílčího kritéria uvedeno bodové ohodnocení, a byť by přispělo k přehlednosti odůvodnění i uvedení součtu celkového bodového ohodnocení u jednotlivých žadatelů, prostým sečtením je možné danou informaci získat. Proto ani používání obecných termínů při komplexním závěrečném hodnocení není vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro podstatné porušení

ustanovení o řízení před správním orgánem, dílem pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., neboť závěry žalovaného jsou v rozporu se správním spisem a nemají v něm oporu a dílem pro nedostatek odůvodnění (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. ve spojení § 18 odst. 3 zákona o vysílání) vztahující se k dílčím kritériím (dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona -organizačního řešení získávání místních informací a dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona –hudební formát). Soud proto napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušil a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Bude úkolem žalované, aby se v dalším řízení znovu zabývala žádostí společnosti žalobce a při jejím posouzení v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vycházela ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku.

Ve třetím výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby a replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012, a 3.100,-Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013 (2.100 Kč + 2.100 Kč + 3.100 Kč). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1722,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady na právní zastoupení tak činí 9.922,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.922,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.922,-, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. ledna 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu